

Vakblad **Uitvaart**

36 jaar onafhankelijk vakblad rondom de dood

37e jaargang

nr. 5

mei 2021

- Opgroeien in het familiebedrijf Van Vuure
- Bestuursteam coronavirus maakt de balans op
- Duurzame inzetbaarheid in de uitvaartsector
- Veel behoefte aan islamitische begraafplaatsen

laatste nieuws

'Je leeft het bedrijf, en soms leeft het jou'

Foto: Vakblad Uitvaart

Martine en Dirk van Vuure

Dirk sr. (1936) deed op 11-jarige leeftijd al als een volleerd toneelmeester de gordijnen open voor de bezoekers van de rouwkamer. Zoon Dirk jr. (1969) mocht als 10-jarige mee in de lijkwagen, maar alleen als hij zich binnen de bebouwde kom onder het dashboard verstopte. En dochter Martine (1972) had welgeteld één dag haar rijbewijs toen ze een enorme Chevrolet volgwagen met het zweet in haar handen over een smal bruggetje reed. Welkom bij familiebedrijf Van Vuure.

Tussen het moment waarop de grondlegger in 1896 nog in z'n eentje als 'aanzegger' door Hilversum ging om een overlijden bekend te maken en 2021 is veel gebeurd. Vier generaties hebben in 125 jaar een respectabele onderneming neergezet met inmiddels vijf uitvaartbedrijven, een eigen alarmcentrale annex repatriëringsbedrijf (Van der Heden-IRU) en ruim vijftig medewerkers.

Avontuurlijke uitdaging

De naam Van Vuure is onlosmakelijk met de uitvaartsector verbonden, maar van verplichte opvolging binnen de familie was nooit sprake. Dirk sr. stond aan het

einde van zijn hbs-tijd voor de keuze om geschiedenis te gaan studeren of bij vader Cornelis in dienst te treden. "Ik koos voor het laatste, omdat het veel avontuurlijker was. Ik was diverse keren mee geweest naar het buitenland om overledenen op te halen. Je kreeg een naam, een adres en een wegenkaart en ging op weg naar Duitsland of Zwitserland waar in die tijd veel Nederlanders voor hun gezondheid of wegens de belasting domicilie hadden gekozen. Je ontmoette veel en allerlei soorten mensen. Dat trok me."

Ook Martine en Dirk jr. kozen uit vrije wil voor een carrière in de uitvaartsector, hoewel Dirk jr. wel het gevoel heeft dat hij door zijn vader een beetje 'gepiepeld' is. Hij kende alle aspecten van de uitvaart uit de praktijk, maar wist ook dat hij nooit een goede uitvaartbegeleider zou worden. "Ik heb economie gestudeerd en had m'n eigen bedrijf als fotograaf in de autoracerij. Mijn vader was bezig met de overname van Van der Heden, en betrok mij daarbij. Een interessante klus. Ik vroeg m'n vader 'wie gaat daar eigenlijk directeur worden?'. Waarop hij zei: 'wat dacht je van jezelf?' Zo

ben ik erin gerold."

Martine studeerde psychologie, haar studentenkamer bevond zich letterlijk boven een rouwcentrum, en had tijdens haar studie al zoveel bijbaantjes bij vader in de zaak, dat de keuze waar ze zou gaan werken al snel gemaakt was. Haar eerste uitvaart bracht ze met hulp van collega's maar nog zonder diploma tot een goed einde. En dat ritje met die brede Chevrolet over dat minuscule bruggetje kan ze zich nog goed herinneren. Lachend: "De passagiers op de achterbank zeiden 'Oeps... dit is wel érg krap. Gelukkig doet u dit vaker...' En ik maar dapper 'ja' knikken, terwijl ik ondertussen peentjes zweette!"

Warme herinneringen

Opgroeien binnen het familiebedrijf heeft Martine en Dirk jr. geen trauma opgeleverd, integendeel. Ze bewaren er warme herinneringen aan. Met moeder Lia op de achtergrond, die niet alleen het huishouden runde maar ook op de zaak allerhande klussen aanpakte. Omdat vader veel en vaak aan het werk was – Dirk sr. vervulde ook nog diverse nationale en internationale bestuursfuncties binnen de branche – ging Dirk jr. als klein ventje al vaak mee: "In de lijkwagen mocht ik pas op de snelweg zichtbaar zijn en rechtop zitten. In het crematorium was het 'ga jij hier in een stil hoekje maar wat tekenen' en kreeg ik een plakje cake." Martine was amper tien jaar oud toen ze meeding naar haar eerste koffietafel bij een uitvaart in Den Bosch. "Te leuk!" Ook in de schaarse vrije tijd van vader weken de kinderen niet van zijn zijde. Vader speelde fanatiek hockey én was ook nog een actief autoracer (senior: "Als ik nu mijn agenda's van toen inkijk snap ik niet hoe ik het allemaal voor elkaar kreeg.") en dus gingen Martine en kleine Dirk bij toerbeurt mee, bijvoorbeeld naar het Belgische circuit Zolder. 'Biefstuk met pepersaus en frieten' was het favoriete menu. "En op zondag met de auto naar De Telegraaf om rouwadvertenties af te geven, dat was ons uitje!" merkt Dirk jr. lachend op.

Zaken goed scheiden

Omdat de zaak een belangrijke, soms zelfs een allesoverheersende rol in het dagelijks leven speelt, heeft de familie Van Vuure keuzes gemaakt om dat proces goed te managen. Zo is er een duidelijke rolverdeling tussen Martine en Dirk jr. Zij gaat over de uitvaarttak, hij over de alarmcentrale. Ze zijn elkaar geen

: Vier generaties Van Vuure Uitvaart (125 jaar)

Foto: Van Vuure Uitvaartverzorging

Rouwstoet rond 1920 op het Noordse Bosje in Hilversum.

verantwoording schuldig hoe ze de zaken op hun terrein aanpakken, zolang ze maar voldoen aan de hoge kwaliteitsnormen die ze als familie hanteren én het belang van de nabestaanden altijd voorop zetten. Vader droeg in 2001 de dagelijkse leiding over aan zijn zoon en dochter (een tweede zoon had geen belangstelling voor de uitvaartwereld en bouwde een carrière als visual designer) maar is als aandeelhouder nog wel betrokken. Hij verschijnt niet tijdens de aandeelhoudersvergadering, maar laat zich daar door iemand van buiten

vertegenwoordigen. Martine: "Ik heb geen zin in een meningsverschil met mijn vader in een vergadering. Om diezelfde reden heb ik ook een verbod uitgevaardigd om het tijdens familiebijeenkomsten over de zaak te hebben. Mijn vader en broer kunnen daar tijdens het kerstdiner moeiteloos uren over praten, maar ik wil zakelijk en privé zoveel mogelijk gescheiden houden." Dirk jr.: "Wij werken in een prachtig vak dat je dag en nacht bezighoudt. Je leeft het bedrijf en soms leeft het bedrijf jou. Het is goed je daarvan steeds bewust te zijn." ●

Tijdslijn

- 1896: Dirk van Vuure verhuist van Oostzaan naar Hilversum, waar hij als verzekeringsagent begint en zich aansluit bij de Hilversumse begrafenisvereniging, die hij na 10 jaar overneemt.
- 1936: Cornelis van Vuure zet het bedrijf van zijn vader voort.
- 1970: Dirk van Vuure (3e generatie) neemt het stokje over.
- 2001: Dochter Martine (1972) en zoon Dirk jr. (1969) worden mede-eigenaar. Martine richt zich op de uitvaartpoot, Dirk jr. op de alarmcentrale en het repatriëringsbedrijf.
- 2021: Uitvaartverzorging Van Vuure bestaat 125 jaar